

Arrest

nr. 154 345 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. BAILLEUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 8 augustus 2012 te Albanië in het huwelijk met een in België verblijfs-gerechtigde Albanese onderdaan.

1.2. Verzoekster wordt, op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), toegelaten tot een verblijf in het Rijk tot 18 februari 2014.

1.3. Op 27 januari 2014 wordt het verblijfsrecht van verzoekster verlengd tot 18 februari 2015.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 juni 2015 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 11 juni 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [H.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet voldoende dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat hij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene huwde op 08.08.2013 met [H. Y.], gevestigd in België.

Op 16.08.2012 werd de gezinsherenigingsprocedure opgestart voor bovenvernoemde persoon door afgifte van een bijlage 15bis. Na het verstrijken van 6 maanden werd mevrouw in het bezit gesteld van een A-kaart met een geldigheidsduur tot 18.02.2014.

Voor het bekomen van een verlenging van de A-kaart dienen aan bepaalde voorwaarden voldaan te worden waaronder het voorleggen van voldoende bestaansmiddelen.

Op 27.01.2014 vraagt betrokkene een verlenging aan van haar A-kaart, tevens werden stukken overgemaakt voor de aanvraag verlenging. Uit deze stukken blijkt echter dat het gezin niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in art. 10, §5 van de wet van 15.12.1980, maar gezien de echtgenoot een trajectopleiding volgde werden onderrichtingen verstuurd om de A-kaart de verlengen tot 18.02.2015 met volgende verwittiging: "Bij de volgende vraag tot verlenging zullen onze diensten een afweging maken of er wel degelijk een evolutie is in de arbeidssituatie van betrokkene en de referentiepersoon. Het is in het belang van betrokkene voor het behoud van haar verblijf dat zij en de referentiepersoon zich zo vlug mogelijk actief op de arbeidsmarkt begeven!!!" Deze instructies werden aan betrokkene op 29.01.2014 ter kennis gebracht.

Op 13.02.2015 werd opnieuw aanvraag verlenging gevraagd van de A-kaart. Uit de overgemaakte stukken blijkt dat de echtgenoot van betrokkene nog steeds een werkloosheidsuitkering ontvangt. Tevens werden volgende stukken overgemaakt : inschrijvingsattest bij de VDAB sedert 01.11.2013 afgeleverd op 10.02.2015, een antwoord op een sollicitatie dd. 07.10.2014 voor de Firma Almax easyLab, een mail van Adecco Onsite Services waaruit blijkt dat betrokkene zich op 03.10.2014 dient aan te bieden op hun bureel, alsook een attest beëindiging van een beroepsopleiding die zou doorgaan op 18.03.2014 tot 31.03.2014 , maar vroegtijdig beëindigd werd omdat betrokkene deze stiel reeds kende.

Betrokkene ondertekende op 25.02.2015 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de

betrokken persoon en met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) blijkt het volgende:

**Een attest waaruit blijkt dat betrokkene een cursus Nederlands van het module NT2 Threshold 1 A en B dd. 20.03.2013, Waystage A en B dd. 17.01.2013, Breakthrough A en B dd. 08.11.2012 met vrucht beëindigd heeft : aangezien het volgen van Nederlandse les een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of moeite doet om geïntegreerd te geraken.*

**Een brief van Konvert interim waaruit blijkt dat de echtgenoot van betrokkene op 25.02.2015 gaan solliciteren is voor volgende vacante betrekkingen : handlager bouw, productiemedewerker, stukadoor, productieoperator voeding. Eveneens zijn er sollicitaties op 26.02.2015 voor opnieuw dezelfde functies. Tevens werden 2 arbeidsovereenkomsten overgemaakt, geldig van 10.03.2015 tot en met 11.03.2015 en geldig van 02.03.2015 tot en met 03.03.2015. Tot slot werden 9 verklaringen overgemaakt van derden die getuigen van de integratie van het gezin.*

** aangezien de echtgenoot van betrokkene reeds 6 jaar ingeschreven is in het vreemdelingenregister en toch nog steeds geen vast werk en stabiel inkomen heeft kan men bezwaarlijk stellen dat de echtgenoot van betrokkene moeite doet om vast werk te vinden. Bovendien blijkt uit de overgemaakte stukken dat betrokkene slechts luttel pogingen onderneemt om werk te zoeken vlak voor het vervallen van de A-kaart van de echtgenote.*

Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980:

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is in 08.2012, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan één jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in Albanië, en haar verblijf in België , haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene een kind heeft, geboren in België, is geen reden om haar automatisch te ontslaan van het voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart.

Aangezien betrokkene geen andere bewijzen voorlegt kan gesteld worden dat op basis van deze documenten niet kan afgeleid worden dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor haar.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en dit wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

De Raad dient evenwel op te merken dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een

onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). In casu dient verder te worden gewezen op de nauwe samenhang die er bestaat tussen de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder kon zo in wezen slechts overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na te hebben vastgesteld dat niet langer is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Er blijkt niet dat in geval van een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissingen verweerder in alle gevallen verplicht zou zijn om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Daarenboven mag ook geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker steunt zich in zijn middelen evenwel op een schending van artikel 8 van het EVRM, waardoor een onderzoek hiervan zich opdringt.

Er kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst én het feit dat betrokkene een kind heeft, geboren in België, geen reden is om haar automatisch te ontslaan van het voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfskaart.

Terwijl overeenkomstig artikel 8 van het EVRM :

Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Dat de echtgenoot én het eerste kindje van verzoekster rechtmatig in België verblijven.

Dat een scheiding van moeder van haar kind en echtgenoot regelrecht indruist tegen artikel 8 EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. Verzoekster beroept zich op een gezinsleven in België met haar echtgenoot en hun kind, die beiden legaal in het Rijk verblijven. Zij stelt dat een scheiding van deze gezinsleden indruist tegen artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM evenwel niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het een algemeen recht op gezinshereniging omvat of dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verwijzend naar de bespreking van het tweede en derde middel stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat de Belgische wetgeving inzake gezinshereniging werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad stelt ook vast dat in casu niet blijkt dat verweerder geen juist evenwicht zou hebben geëerbiedigd tussen verzoeksters belangen en het algemeen belang. Verzoekster betoogt weliswaar te zullen worden gescheiden van haar echtgenoot en kind, doch brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat het gewenste gezinsleven redelijkerwijze enkel in België mogelijk is en een scheiding van

de gezinsleden aldus onvermijdelijk is als gevolg van de bestreden beslissingen. Zo brengt verzoekster geen noemenswaardige hinderpalen aan die een verderzetting van het gezinsleven zouden verhinderen in haar herkomstland of elders. Verweerder kon er in dit verband op wijzen dat verzoekster reeds gedurende ruim 23 jaar in haar land van herkomst verbleef, waardoor haar integratie en opgebouwde banden met België geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst. Verzoeksters echtgenoot heeft daarnaast eveneens de Albanese nationaliteit. Hun (eerste) kind is verder nog zeer jong en niet schoolgaand, waardoor kan worden aangenomen dat het zich gemakkelijk kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verzoekster en haar echtgenoot wisten ook dat verzoeksters verblijfsrecht kon worden beëindigd, of niet zou worden verlengd, wanneer niet langer was voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Het voorleggen van stukken dat de echtgenoot actief op zoek is naar werk kan in dit verband ook geenszins worden beschouwd als een onoverkomelijke hinderpaal die de gezinshereniging op noemenswaardige wijze belemmert. Dit vraagt zo enkel inspanningen van de kant van de echtgenoot om werk te zoeken, zonder dat dit enige resultaatsverbintenis in zich houdt. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekster ook geenszins om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen van zodra zij de gevraagde bewijsstukken dat haar echtgenoot actief werk zoekt of werk heeft gevonden, kan voorleggen.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster niet voldoende bewijst dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen om in haar eigen behoeften en in deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Het gezin doet er werkelijk alles aan om een vast inkomen te bekomen.

De echtgenoot van verzoekster heeft een trajectopleiding gevolgd.

Op 13 februari 2015 maakte verzoekster volgende stukken over aan de Dienst Vreemdelingenzaken (cfr. stuk 2) :

- inschrijvingsattest bij de VDAB sedert 01.11.2013 afgeleerd op 10.02.2015

- een antwoord op een sollicitatie dd. 07.10.2014 voor de Firma Almax easyLab

- een e-mail van Adecco Onsite Services waaruit blijkt dat verzoekster zich op 03.10.2014 dient aan te bieden op hun bureel

- attest beëindiging beroepsopleiding die zou doorgaan op 18.03.2014 tot 31.03.2014, doch vroegtijdig beëindigd werd omdat verzoekster deze stiel reeds kende

- een brief van Konvert Interim waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster op 25.02.2015 gaan solliciteren is voor volgende vacante betrekkingen : handlanger bouw, productiemedewerker, stukadoor, productieoperator voeding

- Eveneens zijn er op 26.02.2015 sollicitaties voor opnieuw dezelfde functies

- Twee arbeidsovereenkomsten, geldig van 10.03.2015 tot en met 11.03.2015 en geldig van 02.03.2015 tot en met 03.03.2015

Hieruit blijkt duidelijk dat het gezin actief naar werk zoekt.

Er dient bovendien rekening gehouden te worden met het gegeven dat verzoekster op 26 april 2014 bevallen is van haar eerste kindje, met name [H. M.].

Op heden is verzoekster hoogzwanger.

De bevalling is voorzien voor 03 juli 2015.

Het weze duidelijk dat zij na haar bevalling onmiddellijk terug zal solliciteren en actief naar werk zal zoeken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. De thans bestreden intrekkingbeslissing is genomen op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden”.

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In de thans voorliggende zaak is het niet betwist dat de bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling bestaan uit werkloosheidsuitkeringen. Gelet op voormelde wetsbepaling dient derhalve het bewijs te worden geleverd dat de betrokken echtgenoot actief werk zoekt, opdat nog steeds is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat de vervoegde vreemdeling dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de bestreden intrekkingsbeslissing motiveert verweerder dat hij een eerdere verlenging van de verblijfstitel van verzoekster goedkeurde gelet op het feit dat haar echtgenoot toen een trajectovereenkomst volgde, doch verzoekster en haar echtgenoot er toen reeds zeer duidelijk op werden gewezen dat bij een volgende verlenging er een afweging zou worden gemaakt of er een evolutie is in de arbeids-situatie en dat zij zich zo vlug mogelijk actief op de arbeidsmarkt dienen te begeven. In het kader van de vraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfstitel van verzoekster zoals deze thans voorligt, en de hierbij voorgelegde stukken, geeft verweerder aan dat voor hem niet het bewijs wordt geleverd dat de echtgenoot werkelijk actief op zoek is naar werk. Verweerder steunt zich hiervoor op de vaststellingen dat de echtgenoot reeds 6 jaar is ingeschreven in het vreemdelingenregister, doch zonder dat hij er in slaagt vast werk en een stabiel inkomen te hebben en dat hij enkel luttele pogingen doet om werk te zoeken vlak voor het vervallen van de A-kaart van verzoekster.

Verzoekster herneemt in haar middel de opsomming van de door haar bij de aanvraag tot verlenging voorgelegde stukken ter staving dat haar echtgenoot actief werk zoekt. Zij stelt vervolgens dat hieruit wel degelijk duidelijk blijkt dat haar echtgenoot actief werk zoekt. Met deze kritiek stelt zij aldus haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Er kan verder niet worden ingezien dat verweerder, bij zijn beoordeling in het kader van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, specifiek rekening diende houden met het gegeven dat verzoekster op 26 april 2014 is bevallen van haar eerste kindje en thans opnieuw hoogzwanger is. Zij wijst erop dat zij na haar bevalling voorzien op 3 juli 2015 onmiddellijk terug zal solliciteren en actief naar werk zal zoeken, doch gaat er aldus aan voorbij dat in het kader van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet enkel de echtgenoot die werkloosheidsuitkeringen geniet het bewijs dient te leveren dat hij actief op zoek is naar werk. De vraag of verzoekster zelf al dan niet actief werk zoekt, is hierbij niet relevant.

Bij schrijven van 10 augustus 2015 maakt verzoekster aan de Raad nog een bijkomend stuk over, met name een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur als stukadoor van haar echtgenoot, opgemaakt op 29 juni 2015. De Raad wijst er evenwel op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting een schending van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet.

Zij stelt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de integratie van verzoekster en de door haar opgebouwde banden in België geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De echtgenoot van verzoekster verblijft wettig in België (stuk 4).

Haar eerste kindje is geboren in België (stuk 5) en verblijft eveneens wettig in België.

Verzoekster is hoogzwanger van haar tweede kindje (stuk 3).

Het weze duidelijk dat haar familiale relaties in België van cruciaal belang zijn.

De banden met het land van herkomst in vergelijking met de gezinsbanden van verzoekster in België zijn niet meer belangrijk.

Bovendien verblijft verzoekster reeds sinds augustus 2012 in België.

Het gezin is zeer goed geïntegreerd in België.

Er kan verwezen worden naar de 9 verklaringen overgemaakt van derden die getuigen over de integratie na het gezin alsmede de attesten waaruit blijkt dat verzoekster een cursus Nederlands met vrucht heeft beëindigd (stuk 6).

Verzoekster is tevens bezig met het volgen van het vormingsprogramma “maatschappelijke oriëntatie” (stuk 7).

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.3.2. Artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Een eenvoudige lezing van de bestreden intrekkingbeslissing leert dat verweerder de uit deze bepaling voortvloeiende verplichting op zich niet heeft veronachtzaamd. Verweerder motiveert zo, na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden om haar echtgenoot in België te vervoegen, dat verzoekster pas in België is aangekomen in augustus 2012 en dat aldus de duur van het verblijf in het Rijk niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Verder stelt hij dat niet kan worden aangenomen dat de familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zouden zijn na een verblijf van iets meer dan één jaar in België. Verweerder benadrukt dat verzoekster ruim 23 jaar in Albanië verbleef en haar verblijf, integratie en opgebouwde banden in België aldus niet kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst. Verweerder houdt verder ook rekening met het gegeven dat verzoekster een kind heeft, geboren in België, doch stelt dat dit gegeven op zich niet volstaat om haar vrij te stellen van de voorwaarden voor een verlenging van haar verblijfstitel. Hij stelt verder vast dat verzoekster wat de elementen bedoeld in voormelde wetbepaling betreft, en in antwoord op een haar in dit verband op 25 februari 2015 betekend schrijven, geen andere bewijzen heeft voorgelegd die zich kunnen verzetten tegen de genomen intrekkingbeslissing.

In zoverre verzoekster wijst op haar gezinsleven met haar echtgenoot en hun eerste kindje, merkt de Raad op dat uit de bestreden intrekingsbeslissing volgt dat verweerder rekening hield met dit gegeven doch van oordeel was dat deze gezinsbanden het nemen van deze beslissing niet verhinderen. Hij geeft op voldoende duidelijke wijze aan dat voor hem het voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden zwaarder doorweegt, te meer nu verzoekster en haar echtgenoot bij de eerdere verlenging reeds werden gewezen op het belang om zich actief op de arbeidsmarkt te begeven en nu hij vaststelde dat verzoeksters echtgenoot niettemin niet kan aantonen actief werk te zoeken, waarbij hij erop wees dat de echtgenoot na zes jaar te zijn ingeschreven in het vreemdelingenregister er niet in slaagde een vast werk of een stabiel inkomen te hebben en enkel luttel pogingen onderneemt om werk te zoeken voor het vervallen van de A-kaart van verzoekster. Hij is verder van mening dat het enkele gegeven dat verzoekster een kind heeft, geboren in België, op zich niet volstaat om haar te ontslaan van de geldende verblijfsvoorwaarden. Verzoekster slaagt er, door louter te wijzen op haar gezinsleven met haar echtgenoot en eerste kind, niet in aan te tonen dat verweerder kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld waar hij oordeelde dat verzoekster enkel op grond van dit gezinsleven verder in het Rijk kan verblijven als zij aantoonbaar te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt verder verwezen naar de bespreking van het eerste middel waarbij werd vastgesteld dat verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM geenszins aantoonbaar. Zij maakt geenszins aannemelijk dat er op verweerder gelet op deze verdragsbepaling een positieve verplichting zou rusten om haar alsnog toe te laten tot een verblijf in het Rijk.

In zoverre verzoekster er nog op wijst dat zij hoogzwanger is, merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoekster dit element specifiek heeft aangebracht in het kader van het onderzoek zoals bedoeld in artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet en het haar in dit verband op 25 februari 2015 betekend schrijven. Daarenboven merkt de Raad op dat verweerder in zijn beslissing heeft geduid dat het enkele gegeven dat verzoekster een kind heeft, geboren in België, op zich nog geen reden is om haar te ontslaan van het voldoen aan de voorwaarden voor het verlengen van de verblijfstitel. Hij gaf aldus op duidelijke wijze aan dat voor hem het gegeven dat verzoekster in België geboren kinderen heeft op zich niet volstaat om haar te ontslaan van het aantonen dat nog steeds is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Verzoekster toont het kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling andermaal niet aan.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij sinds augustus 2012 in België verblijft. Verweerder hield evenwel rekening met dit gegeven. Verzoekster toont geenszins aan dat de in dit verband gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk is.

Verzoekster wijst er verder nog op dat het gezin zeer goed geïntegreerd is in België. Zij voegt hiertoe verschillende getuigenverklaringen en attesten dat zij slaagde voor een cursus Nederlands en thans bezig is met de cursus maatschappelijke oriëntatie. Verweerder wees er in zijn bestreden intrekingsbeslissing evenwel op dat het met succes gevolgd hebben van een cursus Nederlands nog niet wijst op een bijzondere integratie of het bijzonder moeite doen om zich te integreren. Hij wijst er zo op dat het volgen van de cursus Nederlands een verplichting is voor verzoekster. Verweerder heeft verder ook duidelijk gemotiveerd dat gelet op het verblijf gedurende 23 jaar in Albanië haar integratie en opgebouwde banden in België geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst en aldus een niet-verlenging van de verblijfstitel niet in de weg staan. Verzoekster toont het kennelijk onredelijk karakter van deze motiveringen niet aan. Wat het attest van het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie betreft, merkt de Raad verder op dat verzoekster naliet dit stuk voor te leggen naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van 16 februari 2015, ter kennis gebracht op 25 februari 2015. Er blijkt dan ook niet dat verweerder in kennis was van dit gegeven of dat hij hiermee rekening kon of diende te houden. Ten overvloede merkt de Raad op dat wat de cursus maatschappelijke oriëntatie betreft, hetzelfde geldt als het gestelde door verweerder betreffende het volgen van Nederlandse lessen.

Een schending van artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS